

Una xerradeta amb.....

PEDRO PEREZ PONS (PEDRIN)

Bon any a tots i totes, tornem a ser aquí amb una nova entrega d'aquestes “xerradetes” que ens donen a conèixer i ens atraquen a la nostra història i a la nostra gent. Hem volgut començar s'any amb tota una “institució” des Club. Un home que ha estat jugador i directiu, un home que ha compartit 35 anys amb s'Alcazar. Estic parlant d'en Pedro Pérez, més conegut per “Pedrin”.

Anem a conèixer un poc a en Pedrin...

P: El teu nom complet és?

R: Pedro Pérez Pons

P: Ens vols dir quants anys tens?

R: Si, en tenc 66, vaig néixer al 42.

P: Estàs casat amb...

R: Na Catalina Rotger Marquès.

P: I teniu fills?

R: Si, un fill i una filla.

P: I suposo que també teniu nets.

R: Efectivament, en tenim 5. Sa gran té 16 anys i es més petit 3.

P: A què et dediques?

R: (Agafa alè), Bé, ara estic jubilat.

Treballava com a capatàs de muntatge a

Gesa. Però ara tenc un hort on hi vaig cada capvespre a fer una estona, es matins rod un poc per Maó i faig sa xerradeta amb amics. També, fa un temps me vaig comprar un ordinador i navego per internet.

P: Vaja, tens una vida molt activa! I gairebé m'has contestat a la pròxima pregunta. Volia que me diguessis un hobby, però ja no cal.

R: (Riu) Si! També tenc una barqueta i m'agrada anar a pescar.

P: Ja veig que no t'avorreixes... I el teu menjar preferit?

R: Ah! Sóc molt bon menjador, però si he de triar un menjar, te diria es brou.

P: Es brou?! Sorprenent. A jo també m'agrada molt. Ara digue'm un lloc que t'agradaria visitar.

R. (Pensa molt) No he viatjat gaire perquè a sa dona meva no li agrada, però diré que durant els mesos de maig i juny, Menorca és un dels llocs més guapos que hi ha.

P: Tens raó. I un lloc que ens recomanaries visitar?

R. Pot ser Paris. (Riu) I me quedaré sense anar-hi perquè ja t'he dit que a sa meva dona no li va això de viatjar...

P: Bueno, mai se sap... I com sempre, per acabar aquesta part més personal, digue'm què t'emportaries a una illa deserta?

R: (Riu i bromeja) Ah, si! Vaig llegir sa resposta d'en Ramis, molt bona! Jo m'emportaria a sa meva dona, perquè després de 40 anys ja no la barataré.

Molt bé Pedro, ara que ja sabem algunes coses més personals de tu, anem a saber què et lliga a s'Alcazar.

P: Còm comença sa teva relació amb s'Alcazar?

R: (Mira per amunt i diu) Fa molts anys d'això, però jo jugava a hokey amb patins, i un dia vaig anar a "Acción Católica" a jugar a billar. I s'entrenador de s'equip de bàsquet me va dir que si volia jugar amb ells. Tot d'una vaig dir que sí, però després me va dir que hauria d'anar a missa com la resta de s'equip.

En aquells temps jo era un adolescent que havia anat a l'escola de La Salle i havia "tragat" moltes misses, així que me vaig negar i ja me n'anava quan el Padre Petrus me va replegar i me va dir "mira Pedro, si no vols anar a missa, no hi vagis" i així va ser com vaig començar a jugar amb s'Alcazar. (Riu) I després vaig anar a més d'una i de dues misses, però perquè me venia de gust.

Total, que vaig jugar a gairebé totes ses categories fins als 38 anys. També he entrenat a molts equips (matiza) sempre d'homes. Mai he entrenat a dones. I també he estat per dins sa directiva.

P: A quina categoria màxima vas arribar a jugar?

R: Uf! Ses categories han canviat molt, avui en dia hi ha moltes n'hi ha moltes més abans d'arribar a ACB.

Hi ha EBA, LEB bronze, plata, oro i finalment ACB... Quan jo jugava hi havia 4 grups de 2ª, després 1ª Plata, i 1ª Nacional que era ACB.

Jo vaig jugar a aquesta 2ª. En el nostre grup hi jugava el CAI Zaragoza! Però aquesta categoria ens venia un poc grossa, contra el mallorquins a vegades ens salvàvem però quan sortíem... Ses coses canviaven.

P: És veritat lo del CAI! Amb el trasllat va aparèixer un llibre del CAI super antic, que supòs que vos devien donar de record... Que bo! I segur que tens mil i una anècdotes, en recordes alguna que vulguis compartir amb nosaltres?

R: Uf! Anècdotes en tenc tantes... Però n'hi ha una que va ser, si més no, curiosa.

Resulta que crec que era sa temporada 64-65 que vam quedar campions de Menorca, cosa que era més o menys habitual, i havíem d'anar a Mallorca a jugar ses fases del Campionat de Balears. Però a ses fases mai guanyàvem, així que aquell any ens vam plantar que no hi anàvem, perquè estàvem cansats de sa mateixa història.

Així que sa directiva ens va reunir i ens va fer raonar. Total, que ens van convèncer i vam partir cap a Mallorca i resulta que juguem el 1er partit contra el Molinar i el guanyem. Ens vam animar tant que vam acabar guanyant el campionat i vam pujar de categoria!

Ah! i en tenc una altre que més divertida. Resulta que teníem un partit i s'entrenador nostre no es va presentar. Jo era el capità, així que jugava i feia d'entrenador a la vegada. Tu saps que abans quan te feien una falta personal, podies triar si tiraves els tirs lliures o treies de banda, no? Bé, es partit estava un poc just i jo no vaig voler decidir què fer, així que vaig demanar un temps lliure. Ens vam reunir per decidir què fer. En Tito tenia que tirar i ell deia "jo les ficaré dins" i democràticament vam fer una votació i en Tito va tirar i els fa ficar.

En aquell campionat vam quedar 3rs, però no recordo per a quina "carambola" de punts vam torna a pujar de categoria.

P: Sempre hi ha algú amb qui t'entens millor dins sa pista. Qui era el millor company de joc teu?

R: Uf! He jugat amb tants d'equips i amb gent tan bona, que no te puc donar un nom. Ara així recordo en Tito que era formidable, o en Sito Buñuel... Però és que n'hi ha molts. En Toni Sans, en Torres, en Nito Pons... No sé, molts.

P: Abans m'has dit que vas conèixer al Padre Petrus. Com era? O Com el definiries?

R: El Padre Petrus era una persona totalment entregada als al·lots. El definiria com a un "antipolític", referent tant a la política com a la religió. Ell veia l'esport i els joves, es dedicava als al·lots i prou.

Gràcies a ell jo vaig jugar a s'Alcazar, ell sabia com portar als joves.

P: Un gran jugador com tu, segur que té descendència esportista. Tens família jugant actualment a s'Alcazar?

R: (Resignat) No. Tan sols tenc una néta que juga a bàsquet i ho fa al Jovent perquè viu a Alaïor... (Riu) No he tingut descendència esportista.

P: Però segueixes les evolucions del Club? Vas als partits...

R: Sí, segueixo les evolucions del Club, de fet estic bastant implicat amb s'Alcazar però d'una manera no gaire visible. No venc gaire pel pavelló, l'any passat vaig venir a veure algun partit de les sèniors, però poca cosa més. Això sí, si hi ha alguna cosa puntual a fer, sóc el primer.

P: Li agradaria ser el president del Club algun dia?

R: (Ràpidament) No!

P: Bueno, i així què li demanaries a en Paco Franco com a president de s'Alcazar?

R: (Riu, pensa un poc i diu) Crec que no se li pot demanar res més del que fa. Té un bon "barco" entre mans.

P: I ets seguidor del MB?

R: Sí, vaig a veure'l al pavelló. M'agrada s'espectacle. Sé que es destina molts de doblers públics per ells, però m'estimo més que sigui el "Menorca Bàsquet" que el "Palma lo que sigui", no?

P: Totalment d'acord. I me diries un candidat a fer una de ses nostres "xerradetes" i què li demanaries?

R: Hi ha molta gent que podries entrevistar, però un d'ells podria ser en Tito, i li podries demanar si ja ha deixat de fumar (bromeja).

P: I per anar acabant, digue'm què t'ha donat s'Alcazar?

R: Uf! Moltes coses... Moltes alegries i moltes penes.

P: I tu a s'Alcazar. Què li has donat?

R: No sé... Tot el que pogut.

R: Un desig personal pel 2009.

R: Que sa crisi s'en vagi prest! No la pateixo directament, però si no toca per una banda, toca per s'altre.

P: Que li desitges a s'Alcazar?

R: Que tengui un equip d'elit.